

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Andteligen får jag en sann Historia. Den 10 dennas fortsättas Concerterna igen, då Herr Dißman helsar nya året med en solå på Fleutetraversiere, och Herr Bonge med et til samma tid lämpat fångstycke.

Korta Stadsnyheter.

Götheborgska Wexelcoursen.

Onsdagen, den 2 Jan.

Amsterdam - 56 - - N: f R: mt.

Det Kulle twifwelsutan blifwa et hedrande ämne för Klubben, om någre uplyste Handlande, eller andre, som äga tilhörig kundskap, tåktes med första underrätta vårt häpnad Almänna om orsaken til myntets hästiga språng, och hwad medel Fäderneslandet har at widraga til en skynsam rådnings ifrån en hetlig pennings-feber. Ingen lærer nu mera twifla om mögeligheten, at ju et Pund Sterling innom någon tid kostar 100 Daler.

Helsingör. Den 15 Decembris anlände Skippersparen Jörgen Nefers ifrån Amsterdam til Stockholm med Styckgods. Den 24 Peter Hogård, ifrån Dansig til Götheborg med Råg.

Pränumeration på dessa ark erlägges ännu af dem som äskunda completa exemplar. Hos Herr Directeurs Lars Salvius, i Stockholm, erhållas ock samma ark emot 12 öre kopparmynt stycket.

Götheborgska Sagasinet.

Ördagen, den 12 Januarii 1760.

Svar til en omogen ålskare.

Du lyflig wore, arme Tok,
Om du din plåga hos dig gömde:
Och säg du mera i din bok,
Otidig kärlek du förglömdde.
Du säger bröstet wara quäst:
Om Färlan fick sin rätt utdöwa,
Så - - - - -
Til des du boken bättre läst.

At Hjeltar mista mod och måg,
När eld ur Höna ögon lyser;
At Jätten då liksom en Dwärg
För alraminsta fara ryser,
Det har man ofta hört och sedt:
Men under Färlan kärlek Höna,
Det borde du med frutar böta,
Til des du lärde köpa wett.

B

Du

Du som i linda nylig såg,
 Vil nu en skönhet genast linda.
 Slå kärleks griller ur din håg:
 I Tuktus plår man Lokar binda.
 De bojor stå dig båtve an,
 An dem du säger dig nu båra.
 Ly tånk! Gudinnan ingen åra
 Af lika fångar hafwa kan.

Din penna må du kasta bort:
 Ly hon til wers war illa skuren.
 Men wil du ha min mening kort;
 Til Kald du ej är södd och buren.
 Tror du det ej, så lyd doch mig:
 Skrif wersar til Donatens heder,
 Ur den du all din lärdom leder:
 Då har du åra nog för dig.

O . . .

Critique öfwer några ord i N:o 1 af Götheb. Magasinet för år 1759.

Den rättighet, som ledamöter uti de lärdas samfund åga, at nytra sin tanke, då den ej wet utaf wrångliga affigter; gifwer mig frihet, at härjämte något anmärka wid det som säges i N:o 1, 6:te sidan, liksom wore Omskärelsen et beständigt och förägteligt märke, hwarigenom Judarne woro nästan ödkände, m. m.

Med tillåtelse! jag lagar mig nu til några små twifwelsmål.

At

At omskärelsen waret et beständigt märke; där-om twiflar jag ej allena därföre, at den så wäl som flera det gamla testamentets kyrkobruk uphåfdes, dymedelst at Trålsaren stiftade et nyt Testament. Utan om med beständigt märke wil sägas det, at den omskurne altid bar sit märke på sig, så länge han lefde*: då måste jag på nyt twifla om den sakens fullkomliga riktighet; ty det är ingen hemlighet, at Judar, och flere omskurne, hade sig längesedan den konsten bekant, at komma sig ny förbud til wåga i den bortskurnas ställe. C. Celsus uptäcker sjelfwa processen af denna mycket upbyggeliga Curen.

Jag kommer nu at rådfråga mig, om Omskärelsen waret et förägteligt märke för Judarne. Hon måtte då waret det, antingen för egen hysande skamlighet, eller för det andra folkslag hållet hånne för wanbedrande, eller för det hon waret endast hos Judarne i bruk.

Beträffande det 1:sta, så lærer det icke medgifwas, at Gud til oförsummelig esterteftnad förelagt en gerning, hwilken til sin natur waret skamlig. Eljest kan ock en sak wara förägtelig i hänseende til utwärtens anständigheten: men denna ankommer endast på et blott tycke och en wilkorlig smak. Med wåra anständighets lagar lærer wäl omskärelsen nu ej gerna wilja påsa sig, men med Judarnes kom den wäl öfwerens.

B 2

Den-

* Det förstår sig, at ordet fodrar ingen annan, och mera twungen, bemärkelse. För öfrigt har Tuktuset goda sårer; men som naturliga koppor kallas en almän sula, såsom Konsten gjort inbrott emot naturen, så kallar man på samma sätt omskärelsen et beständigt märke.

Denna erinran kan ock, på sitt sätt, tjena til swar på det 2:dra. Men at gå närmare på saken, så lär det wara otwifwelagtigt, at om andra folkslag äfwen så wäl som Judarne plågat omskäras (hwilket jag rät nu skal widröra,) så måtte de sednare ingalunda blifwet för omskärsemärket föragtade utaf de förre *.

Omskärselsen war ej enkom hos Judarne i bruk, utan ock hos många flera gängse. Det kommer nu i affigt på 3:dje puncten at omtalas.

För många åldrar tillbaka har man den underwåttelsen, at särdeles i Africa gick en sjukdom, på Grekiska Anthrax, och på Egyptiska Sabbo wid namn, allmänt i swang, som man ej bättre rådde ste at förekomma än med Omskärse, fast än just icke på ottonde dagen. Och det är märkwärdigt, at Habessinierne i denna dag behålla omskärse seden, oansedt Christi lära waret alt ifrån Constantini den Stores tid för dem almänneligen prädikad: men de bruka ej omskärselsen utaf någon helig princip, utan för medicinska affigter. Nu mera sättes jag nästan i den tron, at kanske hafwa Ethiopierne icke sådt omskärselsen til låns af Hebreerne, äminstone så wida nysnåmda sjukdom haft hos dem sitt tilhåll redan af ålder, då man ock förbygde den med slikt Chirurgisk operation. Utom dessa war omskärselsen antagen hos Returas affödingar och Ismaeliterne, det är, hos Arabiens inbyg-

* Detta har sin riktighet til en del. Men som de Greker och Romare, det är den forfinta och namnkunniga Werlden, ej låto sig omskäras; rät jag ej för, at en Juwensitt och flere roa sig på Judarnes löfnad.

byggare; likaledes hos Colcher, Egyptier, Phöniciet och Syrer. Jag måste wäl ej förbigå den lilla omständigheten, at man i Egypten äfwen omskär Dwinnofönet, likaledes af medicinska grunder, emot en sjukdom, som hade sitt källa uti det heta Climatet. Det samma skal ej mindre i Arabien idkas. Habessinierne göra det ock, fast än deras Christeliga Gudalära tämligen liknar våra Lutheriska tänkesätt. Jag wet icke, om något dera af alla dessa folkslag blifwet af andra föragtadt för omskärselsen *. Ej heller kan jag öfvertala mig, at omskärselsen waret i skuld, om Judarne blifwet, antingen af de nu upräknade och dylika flere, eller ock af sådane folkslag, hos hwilka omskärselsen ej war öfelig, ringa ansedde. Det hat och föragt, hwilket Judarne bestyldes at hyfa mot hela werlden, war nog i stånd, at ändå göra deras namn illa luktande, at nu med flit förbigå flera härtil bidragande omständigheter, omskärsemärket förutan †.

Häraf följer ock, at omskärselsen ej eller war ett ödmärke för Judarne; så wida flere slags folk, än de, låto sig omskäras ††.

B 3

Slu-

* Jag wet icke heller, at de blifwet någon tid synnerligen hedrade. De lågo större delen med all sin omskärse i tjockaste mörter.

† Alt no, at man föragtadt dem som omskärne: det ordet föragtligt betyder just icke wärd at föragtas, utan den som har någon egenkap, hwilken gör honom föragtadt i wisse orter och tider.

†† Med samma skal kan en Riddare:orden ej wara något bedrande märke, sedan flera Nationer widtagat densamma. De gutan lyda mina ord så; nästan ödtände.

Sluteligen torde jag få erinra, at omskärelsen hos Judarne innehöll uti sig en förbindelse och rättighet at antaga all Hebreisk lag, och ej Cerimoniel-lagen allena, hvilken sednare jag och Skulle hålla med, böra anses som **vätta Hof, etiquetten för Guds folk**, om det gick an at säga, antingen at andre Israeliter än deras Prester hade tilltråde och umgänge med Gud, eller det at i Cerimoniel-lagen stod bara nämndt om det, Presterne hade at i agt taga **wid Guds hof**, eller där Gud hade besynnerligen sin boning, nämligen uti det Heliga*.

Jag kastar nu pennan, och det skal wara mig kärt, at rättas i det som jag, kan hånda, råkat at mistaga mig på.

Gothenius.

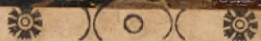
Jag får ej med widlyftigare anmärkingar beswara närwarande lärda Critique: af fruktan, at ämnet ej intresserar de fleste läsare i sådan grad, som gör Stridskrifter behagliga.

Lärda Nyheter.

Uf Dannemarks och Norges Oeconomiska Magazin äro 3, om icke 4, Delar utkomne, och wita om en hop ypperlige Hushållare där i Riket.

* Den som visar Hofwet sin vätta utwärtas wördnad, följer Hof-Etiquetten; och den Jude, som efter Cerimoniel-lagen, wiste den Allskende sin påbudna ytre, sölaagteligen och förmentes ingenting hafwa emot den inre dyrkan, fölgde Judarnes alwänna, och ej allena Presternas, Hof-Etiquett.

Riket. Författarne äro ojämförligen många, bland hvilka Herr Lügen lyser, som en Comet på deras Hushålls-Himmel. Fritänkare i den stora Hushållningen, kan Han ej förnås, at widtaga wissa satser, som war tid håller för Tros-Articlar, til exempel, at Folkemängden är en Stats almänneliga och nästan hela styrka, at Penningen bör fram för alt hållas qwar i landet, at hwar Nation bör idka Fabriquer, och drifwa Handel med egna Skepp, åtminstone til egna behof: Alla dessa puncter har Han wägat, at draga i twiswelsmål, och nästan bestrida. Han tilstår likwäl, at sedan kärleksbandet är brutet, och en Nation kan ej med säkerhet idka det näringsmedlet, som stämmer närmast in med folkets art, ortens hemwaror och läge, m. m. så bör en Stat förja för sina tarf, och således handla och fabricera för sig, at därmed stärka sig sjelf och förswaga andre, så wida dessa ändamål kunna därigenom winnas. Men mögeligt, at detta skadar mer, än gagnar. Därföre undersökes den satsen, om Penningen bör hållas på? Herr Lügen brukar sin wanliga grundsats, och reducerar en Stat til et litet Hushåll, eller et Gods uppå Jnen. Dess ägare wil tilverka sjelf alt hwad han behöfwer, eller åtminstone tilhandla sig alt ur första handen. Han anlägger Färgeri, Stamp och Garfweri: någre bönder blifwa Görtlemakare, Felberedare, Kepslagare, Pistol-smeder, och hwad icke? Tran och Tjåra, Salt och Sill, Kalk och flera saker hemtas ur första handen: och hwar en finner, at Jordägaren bedrages af girigheten. Ty han bränner några järn,

om så många läggas i elden. Han gjorde förmodligen bättre, om Han stötte sit åkerbruk, källan til en Jordägares rätta rikedom. Skadan är wäl ej lika kånbar i en hel Stat: doch har olågenheten rum, efter som Staten är mindre stor och mer olåglig.

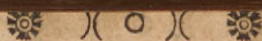
Härpå går Författaren närmare in på saken, och wisar oriktigheten af denna sats; at penningen bör altid blifwa i landet. En Waror gifwas, på hwilka ringa affättning i wissa Riken wäntas: såsom konstigt uthugna och gutna arbeten, hwilka man helre förskrifwer, än tilwerkar, om nyppigheten fodrar dem. Desutan böra Riken på bästa sätt hushålla med sit folk, äfwen som gode Hushållare syfsatta Pigor och Drengar, med det drågtigaste, och ej med allehanda arbete. Härwid faller mig något in, rörande Sverige. Skulle det icke med sit järn, i fall at det föråbrades, med sit åkerbruk, om det stöttes, och med sifferier, om de dreswos, syfsatta 2 Millioner Karlar? Och så många åger ej hela landet. Låt Dwinsfolken göra Kläder, om de gitta. Men hwad har jag med dessa förslag at göra? De komma nog fram, mig förutan.

Små Historier, tagne ur Dwickheten *

1.

Räknekonsten är så litet almån hos Människor, at man träffar hela folkelag, som kånna ej flera
zifror,

* Fruntimren til tidsfördrif, om icke til hware ändamål, inryckas dessa, förmodeligen ofkyrdiga, Småsaker.

zifror, än 1, 2, 3. Alla tal, som gå öfwer den summan, utmärka de genom ordet mycket.

2.

En Prest och et Fruntimmer, som hört, at männen wore bebodd, inbillade sig, at med tilhjelp af en Tub blifwa warse deß Inbyggare. Om jag icke bedrar mig, sade Frun, så ser jag 2 Fuggor, som wända sig at hwarandra. Jag twiflar ingalunda, at det äro 2 lyckelige Ålfare. Nej, min Fru, gaf Presten til swar, dessa Fuggor äro 2 kläckor i en Domkyrka.

3.

Et Fruntimmer, som greps i sin trolöshet af en ålfare, wågade sig likwäl at neka det han med öyna ögon sedt. Ah, säger Han, det är en ny oförståndhet, at wilja = Ah, ropade Hon til, trolöse Ålfare, jag ser, at du ej mera håller af mig, så wida du sätter större tro til, hwad du ser, än hwad jag säger.

4.

Holland, Ungeland och Frankrike ligga i Full öfwer örnen: Swejtserland allena är ingen styfwer skyldigt.

5.

När Alcibiades en gång hörde de Lacedamonier berömmas för mod och tapperhet, sade Han: Ho kan undra däröfwer? För uslingar, som leswa på deras wis, kan intet wara fördelagtigare än döden.

6.

En Swejtsare stod wid ena Porten af Tuilleries, förbuden at släppa någon in. En Borgare insinuer sig, men får til swar: Här slipper ingen in.

Borgaren sade: jag wil icke in, utan ut, härigenom. Ah, säger Sweitsaren, kommer det an på at gå ut, så kunnen I gå.

6.

En Dansmästare, som heter Marcellus, påstår at Han på en människas gång och öfriga stålning uträknat des inre wäsende och sinnes egenheter. Hwad landsman ären I, frågade Han en resande: Jag är Angelsman, svarade den sednare. I en Angelsman? Inwänder Han på stunden. Skullen I wara bördig från en ö, hwilkens Inwånare hafwa del i de almänna förrättningarne, och utgöra et stycke af högsta magten? Nej, min Herre, en så nedslagen vanna, en så rädd upsyn, och waklande gång, har redan bådadt för en förnäm Slaf hos någon Churförste.

7.

För at bry en storpratersta, som annars ägde någon qwickhet, gaf man hånne en Karl at språka med, som försäkrades wara nog sincer. Fruntimmeret tog emot honom med största nöge: men bekymrad, huru hon måtte blifwa en Afgud i des ögon, öppnade Hon sin språklåda, och gjorde honom 100 olika frågor, utan at märka, det Han svarade icke et ord. Andeligen blef besöket och samtalet alt: och Fruntimmeret frågades, hwad Hon tyckte om Karlen. Ach, hwad den Karlen är behaglig, svarade Hon, hwad qwickhet har Han icke? Wid detta utrop, började hwar människa, at storfratta. En Mannen war lifare et Beläte, än en människa.

8. Lokar

8.

Lokar Skulle af hjertat gerna förwisa folk af förstånd ifrån sig, och taga de Ephesier til Esterdöme, som fordom sagt: om någon lyser ibland oss, han gå bort och lyse för andra.

9.

En rik Borgare sade en gång: Huru kommer det til, at man så ofta ser fattige lärde wid de förmodnars dörrar; men ingen förmögen hos de lärde? Orsaken är begripelig, svarade en annan: ty den lärde wet, hwartil penningen duger; men den Rike wet ej altid, hwad han skal med förstånd.

10.

En Arab beklagade sig för Sultanen öfwer de wäldsamheter, som nägre obekante begärdt i des hus. Kejsaren begifwer sig dit, låter släcka ljusen, och swepa något om de brotligas hufwuden, hwarpå de blefwo afrättade. När executionen war öfwer, låter Han ljusen åter upständas, betraktar de döde kropparne, och med uplysta händer tackar Gud. Hwad för en himla-förmån hafwen I då bekommet? Frågade Bispen. Sultan svarade: Jag trodde mine Söner om denna wäldsamheten, därför wille jag hafwa ljusen utsläcka, och de olyckligas ansigten öfwerhölga: ty jag fruktade, at en faderlig ömhet i sådan händelse betog en god del af den rättwisa, som jag är Skyldig mine Underfattare. Döm nu, om jag icke bör tacka Gud, då jag finner mig rättwis, utan at wara barnamördare.

11. Co-

Comödianterne hade spelat inför Ludvic 12, utan at spara Honom self: Hof-folket styrkte Kongen, at håmma sig. Nej, swarade Han, de göra mig all heder: de hålla mig wård at höra någon sanning.

En wiß Hårtig, twungen at lägga stora pålagor på en Prowince, tillsporde efter flera förestålningar den Deputerade med någon håftighet. Swad magt hafwen I wål, säger Han, at sätta Er emot min wilsse? Swad kunnen I göra? Lyda och hata, swarade den Deputerade. Samme Prins hade en Mätresse, den en Adelsman Honom ifrån taget; hwardswer Prinsen blef stött, och retad til håmd af sine Gunstlingar. Låt den nåswise, säga de, så sin tilbörliga nåpft. Han swarar: jag wæ at håmden är mig ålfor lätt. Et ord är tillräckeligt, at göra mig qwitt en Medålsfware; och detta just hindrar mig at görat.

Öfwer Fröken . . . Portrait.

Dympen alla Gudars Sal
I all sin fågring en gång lysde,
Af Gudars och Gudinnors tal,
Med alt det Himlasfolk han lysde.
Just då upwisades denna bild,
Och fans så täck, så skön och mild,
At alla Gudar tyktes finna
Uti sin tropp en ny Gudinna.

Hå,

Hå, sade Venus, det är jag;
Men något uti dragten felar.
Nej, sade Pallas med behag,
Det är min bild til alla delar.
Då dömde Öfwer-Guden så:
Det är Er afbild bågge två.
Dympen tytnar wid det talet.
Tänk, om de haft Originalet.

D. A . 2.

Lärda Småsafer.

Fastän wåre Historici mycket samlat och skrifwet om de Gøthiske bokstråfwers upfinnare, Bisshop Ulfilas; hafwa de likwål, om jag icke förmycket bedraager mig, gådt följande wersar förbi, hwaruti han nämnes, och hwilka Petrus Crinitus, som lefde wid slutet af 15 Hundratalet, wittnar sig hafwa funnet uti en mycket gammal handskrift. Efter sina Jambiske lagar lyda de således:

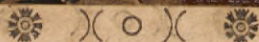
Moyfes Hebræas primus exaravit literas,
Mente Phoenices sagaci condiderunt Atticas,
Quas Latini scriptitamus, edidit Nicostrata,
Abraham Syras, et idem peperit Chaldaicas,
His arte non minore protulit Aegyptias,
Galsila promisit Getarum quas videmus ultimas.

At Galsila är den samme som Ulfilas, lärer intot twifwelsmål wåra underkastat.

Hedström.

Swad

Hwad Nytt i Staden?

Kundgörelser.

För en Resande, som gifwer sig ut för Köpman ifrån Dresden, under namn af Jan August Faber tius, är en Taskebol förkommen, hwaruti wäl in ga pengar eller Banco-Sedlar, men Documenter af mycken betydelse, legat. Ty wår Flygtinge har förlorat alla sina Bitsord och Resepas, och följ agteligen hela sin olyckeliga Credit. Kommer han med förtren fort, är det wäl: men swärligen ser det med Handel.

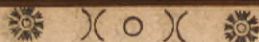
På Torsdag stämmer Herr Dykman up med en Solo på Clavecin, och med en dito på Fleute-traverstere: liksåledes brillar Herr Bonge en Solo med sin Musicatiska Tunga.

Små Kyrkotidningar.

Prädikanter. I Detsfängen Adjunct. Herr Magister Nordblom. I Högmessan B. Conrectorn, Herr Magister Grimberg. I Afstonsfängen Adjuncten, Herr Nlof Lindman.

I Swenska Församlingen äro ifrån den 4 till den 11 Jan. Födde, 2 Gosse- och 4 Flickobarn. Wigde Sjömannen Johan Hermansson och Enka Christina Beck, Kyparen Michael Schrader och Pigan Anna Wilhelms-dotter, Drängen Nlof Jancobson och des Fasteqwinna Borta Johans-dotter. Döde Köpmannen Anders Floren, Tunnebindaren Strandberg och 3:ne Gossobarn.

Korta

Korta Stadsnyheter.

Markegången i Wennersborg.

		Dal.	Dre Smt.
En Tunna	Råg = = = =	9	= 16
dito	Korn = = = =	8	= 24
	Malt = = = =	8	= 24
	Hafre = = = =	4	= 24

I Jönköping.

En Tunna	Råg = = = =	9	
dito	Korn = = = =	8	
	Malt = = = =	9	
	Hafre = = = =	5	

I Werio.

En Tunna	Råg = = = =	10	
dito	Korn = = = =	11	

Här i Staden kostar nu Hwetet 15 Dal. Rågen 11 och en half dito, Kornet 9, Maltet 9, Hafren 6 Daler på loften.

En Fabel om Wargen och Getterna *.

En Warg hade sin kula på et berg i tjocka Skogen: här såg han länge ifrån i en ljuflig dal en myckenhet fins emellan stridande Getter, af hwilken fjord han redan bortsnappat mången stek. Den muntre och upmärksame Wargen war ej sensotad, at nytja tillfället.

Han

* Denna Fabel, som Herr Magister Berger benåget inlemnad, är en öfversättning ifrån Dyfka Huswudskriften.

Han lopp ut för berget, och strypte på stunden några Ridlingar, som gingo i bet i början af dalen och hade alsintet at beställa med de öfriga. Anteligen kallades han de stridande Getterna; hwilka blifwet warse wäldsamheten, och stälde sig därför beredskap, at wederbörligen emottaga honom. Dtiltalte Wargen dem sålunda:

Jag kommer at bistå de förtrykta. Weter, min fåra Getter, at jag samjat mig med edra förfäder hwarigenom jag är berättigad, at innånga mig alla edra stridigheter. Jag har läswat at taga ed i mit beskydd, och bibehålla hwar och en wid sin rättigheter. Detta wil jag ock redeligen hålla.

Getterne swarade: dina goda affigter, Her Warg, ha wi sedt på länge håll. Men om wå förfäder werfeligen warer så tokige, at hålla wå skap med dig, och om det är din alwarliga mening at beskydda oss; så bedje wi ödmjukligen, at du stelfer oss ifrån dig sjelf: å denna sidan ha wi sam nerligen det måsta beskydd af nöden. Men hwar wåra stridigheter beträffar; så wilje wi ej beswåra dig därmed: wi skole wål samjas.

Wargen, som märkte, at en stor hop Getter hwaribland ock woro någre ansenlige bockar, söndre sig från de andra, at anfälla honom, drog sig med fulla steg tillbaka, och ropade därwid: det äro utberliga djur, som så högt anse en liten stek; må jag icke leswa däråf, om jag stiftar fred.

Getterne bråkte efter honom: leswe Wargen sin egen bekoftnad! Wi hafwe ej nödig en så dröMedlare.

Götheborgska Magasinet.

Lördagen, den 19 Januarii 1760.

Witterlekar.

Dygden, trykt på alla sider,
Sade: jag skal innan kort
Gå ur detta landet bort.
Alt det onda, jag här lider,
Skal omsider ända få.
Lasten skal en gång ej weta,
Hur de tyfsta orter hea,
Dit jag nu har årnat gå.

Dygden gjorde hwad hon sade,
Erådde ensam resan an,
Inga hinder för sig fan,
Tusend mil på ryggen lade,
För ån hon sig hwila gaf.
Ifrån, Dygdens trogna frände,
Omast denna Flitnad kånbe,
Hon och först fick nys däråf.